

Trilogie
Duše

KNIHA TŘETÍ

DARK ROMANCE

DUŠE
ČARODĚJKY
HARLEY LAROUX

PŘELOŽILA MARTINA BALZANO

**DUŠE
ČARODĚJKY**

Copyright © 2024 Harley Laroux

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Balzano, 2026

Cover © Opulent Designs, 2026

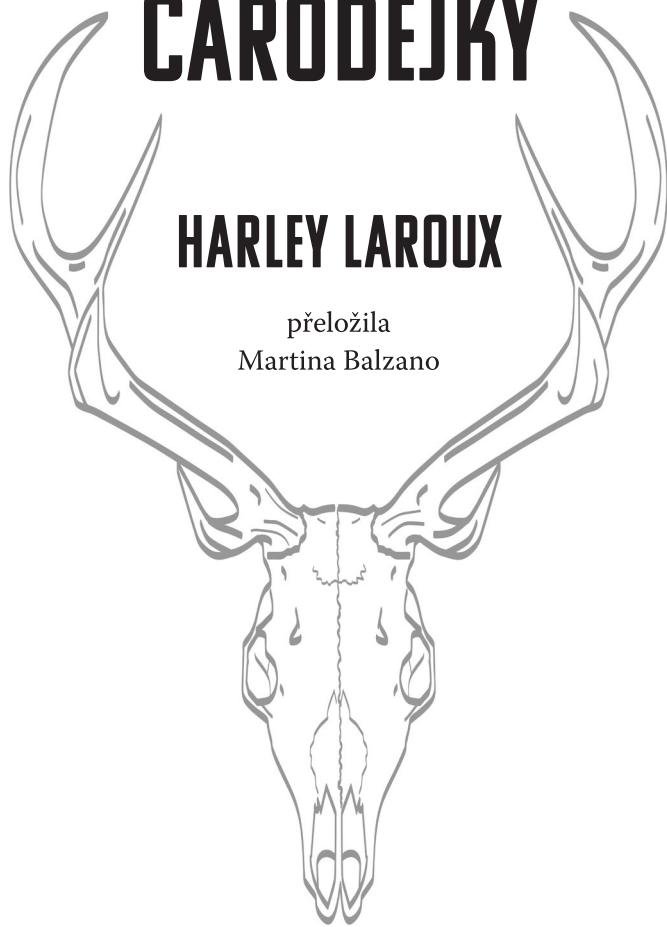
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7208-7 (pdf)

DUŠE ČARODĚJKY

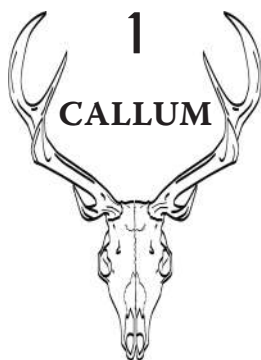
HARLEY LAROUX

přeložila
Martina Balzano

Všem mým čtenářům, kteří na tuto knihu tak dlouho trpělivě čekali.

Děkuji vám, že mě na této cestě doprovázíte.

Peklo – před 2000 lety

Jeden smrtelník mi kdysi řekl: „Konce války se dočkají jen mrtví.“ Ale já, nesmrtelný, jsem byl odsouzen zažít úplně všechno. Každou velkou bitvu, každý zběsilý konflikt. Pád každého království na Zemi, na nebi i v pekle. Nekonečnou ztrátu životů v neustále se otáčejícím cyklu krveprolití.

Prokletí nesmrtelného.

Naučil jsem se zacházet se zbraněmi, byl jsem svědkem pádu velkých měst a smrti tolika lidí – a přesto jsem šel dál. Peklo bylo doménou nesmrtelných, ale i nás bylo možné zlikvidovat.

Ztratilo se už mnoho z nás.

Vchod do stanu se s tichým zašustěním odhrnul. Objevila se má nástupkyně Kimaris. „Pane, vrátil se zvěd.“

„Jeden?“ Otočil jsem se. „Vyslali jsme tři.“

„Ano, *dux*. Vrátil se jen jeden.“ Její hlas neprozradil bolest, která se zračila v jejích zlatých očích.

Pole byla pokrytá popelem. Města srovnaná se zemí. Mladí vyhlazení. A přesto jsme pokračovali v našem úkolu. Nesmrtelní.

Nedokázal jsem si vybavit, kdy jsem naposledy truchlil. Na obřady, jimiž jsme se loučili s mrtvými, nebyl čas.

Nemohli jsme oslavit osvobození jejich bytostí ani se smířit s hrůzou jejich osudů.

Zemřít rukou Božstva znamenalo stát se jeho navěky. Podstata splyne s tou jeho, ubohé utrpení nesmrtelné bytosti přiživí jeho nenasytnou moc. Hrůza, jakou nelze vyjádřit slovy, překračující hranice toho, co jsme si dokázali představit i my démoni.

„Kolik máme času?“ zeptal jsem se.

„Dostanou se k nám před úsvitem.“

V tom případě budeme bojovat v noci. Byli jsme poslední linií, poslední obranou před městem Dantalion. Pokud padne Vysoké město, pak už peklo nebude patřit nám. Stane se říší bohů.

„Callume...“ Zaváhala, zadívala se do trávy, ale jako by v ní spatřila něco úplně jiného. Něco, co jí zkřivilo ret, když řekla: „Jsou s nimi Smrtonoši.“

Hruď mi sevřely ostré, chladné prsty děsu. Přesto jsem nehnul brvou. Představil jsem si sám sebe jako kus kamene, nehybného, neměnného. Nepoddajného.

„Chci, aby se všichni válečníci připravili. Projdi tábor a postarej se, aby co nejrychleji vystřízlivěli. Nemáme čas se rozptylovat.“

„Ano, *duxí*.“ Kimaris se otočila k odchodu, ale já ještě neskončil.

„Ten zvěd,“ řekl jsem. „Je v pořádku? Je schopný cestovat?“ Přikývla. „Vezmi ho stranou a vyber ještě dva další. Chci, aby se drželi mimo bitvu. Pokud se linie prolomí, musejí se vrátit do Dantalionu a předat zprávu. Musejí mít možnost úniku.“

Kimaris vypadala zdrceně. „Vysoké město nikdy nepadlo,“ řekla ostře. „Nikdy.“

„Pýcha nám vemlouvá představu, že jsme nedotknutelní. Ale bohové postupují. My jsme poslední linie. Dokud budu

žít já, Dantalion nepadne.“ Přecházel jsem po stanu sem a tam a luskl prsty. „To jim vyřídí, Kimaris, ale nikdo jiný se to nesmí dozvědět. Ať to zůstane mezi vámi.“

Na obzoru se začala zvedat hustá bílá mlha, valila se k nám přes nekonečné pláně. Ozvalo se zadunění hromu a blesk odhalil obrovité nestvůry postupující kupředu.

V dálce se ve tmě třpytilo Vysoké město, jehož světla stoupala vzhůru k nebesům. Toužil jsem po jeho teple, po křivolakých uličkách, po zářících onyxových věžích jeho pevnosti. Ale tyto pocity jsem násilím potlačil, přiměl jsem své srdce k zatvrzlosti.

Kdybych zaváhal, kdybych zatoužil po čemkoli jiném než po krvi, Dantalion by padl.

Za mými zády se shromáždila pekelná armáda, démoni mladí i staří. Nad našimi hlavami se stahovaly temné mračky, pokrývaly noční oblohu i stříbrné světlo obou měsíců.

„Začíná pršet,“ řekla Kimaris, když na nás spadly první těžké kapky. „Kolik myslíš, že jich je?“ zeptala se šeptem.

Zírali jsme do blížící se mlhy. Z takové dálky to bylo sotva slyšet, ale mně neunikl křik, který z ní vycházel. Byly to mučivé výkřiky bolesti všech bytostí, které bohové pozřeli. Smrtní i nesmrtelní, na tom nezáleželo. Jejich duše byly uvězněny v nekonečném utrpení kvůli božstvům, tvorům, již se sytili utrpením. Byli obrovští a jejich podoba se neustále měnila.

Před nimi letěli jako velké černé stíny Smrtonoši. Byli kostliví, pod jejich kápěmi zářil nespočet očí. Nocí se nesly jejich skřeky, zvířecí a hladové. Smísily se s vytím eldů, menších nestvůr, které se plazily u nohou svých pánů a skřípaly zuby.

„Na tom, kolik jich je, nezáleží,“ řekl jsem. „Nepřestane-me, dokud z nich nezbude ani jeden.“

Otočil jsem se zády k blížící se mlze a stanul tváří v tvář svým válečníkům.

Nedočkavě cvakali tesáky, zvuk skřípajících čelistí se stal naším bojovým pokřikem. Mnozí démoni si nabrousili drápy nebo si na prsty nasadili kovové ostruhy. Někteří svírali obrovské zbraně z éteru, kovu či kamene, jejich čepele se leskly i v nočním šeru.

Když jsem na ně hleděl, se světly Vysokého města v zádech, viděl jsem konec téhle války.

Zda se ho dožiju, to jsem nevěděl. Ale blížil se.

„Pekelníci!“ Můj hlas burácel krajinou, dost silný, aby dosáhl až k poslední linii démonů. „Někteří z vás žijí stejně dlouho jako já. Viděli jste, jak se svět mění, viděli jste příchod válek a zkázu měst. Ale někteří z vás teď prožívají válku poprvé. Byli jste svědky toho, jak umírají vaši přátelé a milenci, jak jsou naše města zaplavená krví.“

Odpověděli mi sborovým křikem: „Uctěte mrtvé! Uctěte mrtvé!“

Kdy jsem naposledy viděl pohřební hranici? Kdy jsme naposledy zažili dostatečně dlouhý mír, abychom odevzdali popel našich blízkých větru?

Když jsem se na ně díval, viděl jsem strach a vztek. Ale naději ne. Jen stovky bytostí připravujících se na smrt.

Narovnal jsem se a řekl: „Dantalion na nás spoléhá a my ho nenecháme padnout! Viděl jsem vás, bojoval jsem po vašem boku.“ Procházel jsem podél jejich linie, díval se jim do očí, mnohé poplácal po rameni. Dával jsem jim najevo, že mají vůdce, který se nebojí. „Viděl jsem vás rvát srdce božstvům, viděl jsem vás zbrocené krví eldů! Viděl jsem vaši krutost! Dnes jdeme do bitvy se jmény našich padlých na rtech. Uctěte mrtvé! Ale nezapomeňte na živé. Nezapomeňte na životy těch, kteří stojí po vašem boku, i těch, kdo vám kryjí záda. Uctěte je!“

Zbraně zaduněly, řadami se rozléhal řev. Pozvedl jsem ruku a přejel si ostřím meče po dlani, na zápěstí mi stékal proud krve. Mnoho válečníků se přidalo, neboť žádný démon nechtěl dopřát nepříteli uspokojení prolít krev jako první.

„Uvidíme, jak nad jejich mrtvolami vychází slunce!“ zařval jsem. „Tahle pole budou nasáklá jejich krví! Žádná bytost ani božstvo nevezmou peklo jeho pravým pánům!“

Kakofonie jejich křiku a vytí přehlušila děsivé výkřiky našich nepřátel. Roztáhl jsem křídla k nebi a sledoval, jak přicházejí. Bílá mlha po nás natahovala dlouhé prsty a řev sílil. V temnotě se probouzely obrovské bytosti.

„Smrt volá!“ zařval jsem. „Ale dnes jí neodpovíte! Dnes budete bojovat a smrt se nasytí vašimi nepřáteli! Peklo patří nám!“ Srazil jsem čepele k sobě, až to zahřmělo, udeřil křídly a vznesl se do vzduchu. Mé tváře se dotkly první prsty mlhy, studily jako led a přinášely šepot bolesti.

Vycenil jsem tesáky. Zahlédl jsem nad sebou obrovskou siluetu.

„Smrt volá,“ zašeptal jsem. „Smrt volá.“

Pozvedl jsem zbraně a postavil se božstvům.

Kráčel jsem po poli posetém mrtvolami a nade mnou pražilo slunce. Připomínalo krvavě rudý žloutek plující po bledě šedé obloze.

Vzduch byl prosycen pachem spáleného masa a hniloby. Krajinu pokryla těla, půda pila kaluže krve. Padlá božstva byla roztroušená po bitevním poli, jejich obrovská těla se rozpadala na chvějící se masité hroudy, kolem nichž vyrůstaly shluky fosforeskujících hub. Když jsem procházel kolem, umírající Smrtonoši s potrhanými křídly a zlámanými těly na mě řvali kletby.

Všude kolem ležela těla mých padlých druhů. Démonů, které jsem znal, po jejichž boku jsem bojoval. Démonů, které

jsem měl rád a vlastníma rukama jsem je označil piercingem.

Jak jsem je nacházel, postupně jsem odstraňoval piercingy, jimiž oni označili mě. Vyrval jsem si ty třpytivé ozdoby z uší, rtů i obočí. Nic jsem necítil. Fyzická bolest nebyla ve srovnání s tímhle nic.

Jedno křídlo se mi táhlo za zády, když jsem poklekl u dalšího těla. Bylo probodané, ale poznal jsem jeho tvář. Ryker. Ve rtu měl můj kov a já si pamatoval, jakou z něj měl radost. Strávili jsme spolu celou noc v extázi a pak jsme ráno znovu povstali do dalšího dne plného boje.

Jestli bylo tohle nutné pro záchranu pekla, možná jsem ho vůbec neměl zachraňovat.

Zatlačil jsem mu široce rozevřené, skelné oči. Potom jsem potlačil bolest a schoval ji do nesnesitelně bolavého uzlíku ve své hrudi. Nepřestanu, dokud je neuvidím všechny. Do posledního. Nedovolím, aby jediný z mých válečníků odešel do prázdnoty nepovšimnut.

Skrz přetrvávající kouř jsem viděl Vysoké město. Jeho střechy a třpytivé věže z onyxu a smaragdu probodávaly oblohu jako tesáky šelmy. Vše převyšovala Luciferova mohutná citadela, nejvyšší z jejích věží mizela daleko v oblacích.

Prohlásí mě za hrdinu. Na mou počest uspořádají rozmánilé hostiny a orgie. Alkohol poteče celé dny proudem. Budoucnost pekla je zajištěná, válka vyhraná.

Lucifer mi projeví svou přízeň. Označí mě, přesně jak jsem si tak dlouho přál. Můj vzestup se završí.

Získám titul arcidémona.

Budu zbožňovaný.

O nic z toho nestojím.

Otočil jsem se zády k městu, za něž tolik z nich položilo život, a kráčel dál. V hlavě mi křičel hlas, jako ozvěna

opakoval mé jméno. Křik mých válečníků se mi navždy vryl do paměti.

Z vírů kouře přede mnou vystoupila postava.

Byla to žena. Ne démon ani nestvůra. Smrtná žena s dlouhými blond vlasy, zplihlými a špinavými. Měla na sobě boty a kalhoty, ale způsob, jakým bylo její oblečení zhotovené, se nepodobal ničemu, co jsem kdy viděl na Zemi nebo v pekle. Hlavu měla skloněnou, ramena nahrbená, jednu ruku si tiskla k boku.

Nadechl jsem se.

Krev, sladká jako cukr, bobulové ovoce zjara, med a nektar...

Byla to čarodějka.

Čarodějky vyhledávaly demony jen z jediného důvodu – aby nás ovládly. Přinutily by nás ohnout hřbet a být jim po vůli, kdyby dokázaly odhalit naše pravé jméno.

Tahle mi byla něčím povědomá. Jako tvář starého přítele, jen pozměněná časem. Ale to nebylo možné. S čarodějkami jsem se nestýkal.

Pak pozvedla hlavu a pohlédla na mě. Oči se jí třpytily jako safíry, jasné a nádherné uprostřed té všudypřítomné krve. Stáli jsme proti sobě v tichu na otevřeném poli, její vůně se ke mně nesla jako omamný parfém.

Opojná, neodolatelná, nejsvědnější ambrózie.

Potom promluvila, a celý můj svět se otrásl v základech.
„Callume... pomoz mi... prosím...“

Země, před sedmi lety

Bylo čtyřicet minut po půlnoci a lesem se rozlehl křik. „Našli jsme ji! Žije! Našli jsme Juniper!“

Členové pátrací skupiny jásali a objímali se. Mnozí se nedočkavě rozběhli vpřed, toužili spatřit pohřešovanou dívku. K mým uším doléhal vzdálený jekot sanitky, ale také další zvuk.

Junipeřin křik se nesl daleko před ní a otrásl radostí těch, kdo dva dny pročesávali les s nadějí, že ji najdou živou.

Moje matka stála opodál a objímala třináctiletého Marcuse Kynese. Junipeřina matka se sama hledání nezúčastnila, ale její mladší bratr ano. Oči měl vytřeštěné, ruce vražené v kapsách modré větrovky.

„Je zraněná?“ Zdál se rozpolcený mezi tím, jestli se rozběhnout ke skupině, nebo naopak pelášit co nejdál odtud. „Proč tak křičí?“

Matčin pohled se střetl s mým. Ale pak se znovu odvrátila, ztěžka polkla a stiskla Marcusovo rameno. Zvedl se mi žaludek, musela jsem napočítat do deseti a dlouze se nadechnout, abych se uklidnila.

Měla máma pořád Junipeřinu krev pod nehty? Nebo ji vymyla, vydrhla ji stejně jako dřevěnou podlahu v kostele?

Juniper byla zabalená do těžké deky, dva muži ji vedli mezi sebou a pevně ji drželi za paže, aby se jim nevysmekla. Lidé si při pohledu na její vykulené oči a zakrvácený hrudník tiše špitali.

„Pořezala se,“ zašeptal někdo za mnou. „Vždycky jsem říkal, že s rodinou Kynesových není něco v pořádku. Všichni do jednoho jsou to fetáci.“

Přesně takové zvěsti jsme měli šířit: že si to Juniper udělala sama. Byla to bláznivá holka z ještě bláznivější rodiny.

Její obviněním nesměl nikdo uvěřit.

„Příšery!“ křičela Juniper. Vzpírala se svým zachránčům, jako by mluvila právě o nich, vrhla se na zem a upřeně se zadívala do lesa. „Jsou tam příšery! Ve stromech! Ony... vylezly ze země... ze šachty!“ Znovu zařvala a drápala jim po ruce, aby ji pustili. Sanitka už čekala a záchranáři měli připravená nosítka. Jeden si připravoval injekci a Juniper ztuhla, na jehlu upírala vyděšený pohled. „Ne! Dejte to pryč! Přestaňte... přestaňte!“

Pevně jsem stiskla ruce za zády. Proboha, proč to *přežila*?

Juniper se klížily oči, její křik slábl. Pak pohlédla na mě. Zvedla třesoucí se prst a žaludek se mi sevřel, když jsem si všimla, že na něm chybí nehet.

„Ty jsi tam byla,“ řekla. Pokusila se na mě vrhnout, ale nohy ji zradily. Záchranáři ji museli zvednout ze země. I když její tělo vypovídalo službu, Juniper bojovala dál. „Byla jsi tam, Everly! Viděla jsi to... řekni jim to... no tak, prosím!“

Výraz v její tváři se změnil, když na mé rameno dopadla teplá, ochranná ruka.

„Měla bys jít domů, Everly.“ Otcův konejšivý hlas mě okamžitě uklidnil. Táta vždycky věděl, co dělat, co říct. Věděl, že správná cesta není vždy ta snadná.

Někdy byla děsivá. Někdy vyžadovala něco zlého.

„Byl jsi to ty!“ zaječela Juniper, vycenila zuby a slabě vr-
těla hlavou, zatímco ji pokládali na nosítka. „Ty jsi to udě-
lal! Nechal jsi mě tam! Jsi zrůda, Kente Hadleigh! Ty a ta
mrcha, tvoje dcera! Victorie!“ Juniper se po vyřčení jména
mé nevlastní sestry zasmála, hysterie přehlušila její hrůzu.
Odváželi ji do sanitky, ale přesto se ohlédla a jedovatě pro-
nesla: „Dívala ses. *Dívala ses, a nic jsi neudělala.*“

Soudní síň byla toho večera plná.

Od té doby, co byla stará radnice přestavěná na Klub
přátel historie Abelaumu, soudní síň sloužila jen jako místo
setkání zaměstnanců a mecenášů. Tedy, alespoň takovou
zástěrku jsme používali. Dvě desítky lidí, kteří se tam se-
šli, byli skutečně dobrodinci klubu. Všichni věnovali cílům
mého otce čas, peníze a loajalitu.

Loajalita k otci znamenala loajalitu k Libiri – přísluho-
vačům Hlubokého, kteří uctívali jeho velkou moc. Jen my
jako jediní sklídíme odměnu v podobě jeho milosti. Až do-
sáhneme stanoveného cíle, naše Božstvo bude svobodné,
pozemský svět se změní a my získáme jeho přízeň.

Ale dnes večer byl náš cíl otřesen. Rozmetán.

Zatímco se kongregace ustrašeně tísnila v soudní síni,
moje rodina se sešla na půdě. Napětí ve vzduchu by se dalo
krájet, jako bych fyzicky cítila sevřené pěsti, šoupání no-
hou a tichý šepot nesoucí se zatuchlým vzduchem. Dunění
vzdáleného hromu mě roztřásl a já zírala na strop, jako by
se mohl každým okamžikem zřítit.

Netušili jsme, jak hrozný dokáže být hněv Hlubokého.
Ještě ne.

Upřela jsem pohled vzhůru, abych se vyhnula strašlivé-
mu obrazu u svých nohou – otcovu zajatému démonu Leo-
novi, který se svíjel v magickém kruhu, zatímco se na něj
snášel hněv za dnešní selhání.

Kent Hadleigh byl vždy klidný muž. Vyrovnaný, soustředěný, výřečný. Proto mu lidé důvěřovali a do jeho vedení vkládali víru. Ale ti z nás, kdo mu byli nejbliž, věděli, že těsně pod povrchem vře zloba. Spravedlivý hněv, který vypustil ven v okamžiku, kdy se za ním zavřely dveře.

Démoni se dokázali zotavit téměř ze všeho, ale Leonovo tělo bylo rozedřené do masa, pokryté hlubokými ranami. Slova, kterými mu otec působil bolest, zněla tak ošklivě, byla tak plná nenávisti.

„*Scissa carne*“, zaklínal znovu a Leon vydal zvuk připomínající přiškrcený výkřik. „*Cum ardenti sanguine*.“ *Maso at' se trhá, krev nechť se vaří.*

Ze zápachu spáleného masa se mi zvedl žaludek. Na okamžik jsem zalétla pohledem k matce, která stála u démonova magického kruhu a mumlala zařikadla. Kruh nakreslila sama, všechny kruhy, čáry a runy pečlivě poskládané tak, aby mocného pekelníka zpacifikovaly. Kouzlo, jež pronášela, posilovalo otcovy schopnosti, protože žádné vlastní neměl.

Rozhostilo se krátké ticho přerušované jen Leonovým namáhavým dechem a pak otec vyštěkl: „Je jí patnáct! Nechal jsi utéct malou holku! Očekáváš, že si to vyložím jinak než jako odpor?“

Z úšklebku mého nevlastního bratra Jeremiaha stojícího vedle číselo sadistické zadostiučinění. Moje nevlastní sestra Victoria se tvářila znuděně, stejně jako její matka Meredith. Bolestná scéna s nimi ani nehnula, jako by ty zoufalé výkřiky vůbec nepronikaly k jejich uším.

„*Scissa carne!*“

Přes magický kruh jsem se setkala s matčíným pohledem. Blond vlasy měla stažené dozadu, modré oči potměšilé mocí, bravurně ovládala svou magii. Matka uměla tvořit kouzla beze slov – pouhou vůlí a soustředěním dokázala

přivolat živly, rozhýbat předměty a přimět je, aby se chovaly tak, jak chtěla.

Otec ke každému kouzlu potřeboval knihu, kterou teď pevně svíral v ruce. Grimoár, předávaný v naší rodině z generace na generaci, umožňoval každému dalšímu patriarchovi nejen ovládat magii, ale i spoutat démona, jehož znak byl v knize zapsaný.

Nikdo kromě pár zasvěcených uctíváčů nevěděl, kým Leon ve skutečnosti je.

Vypadal téměř lidsky, stejně jako většina démonů. Kdyby měli příležitost, zabili by nás a vyžívali se v naší bolesti. Nebo hůř – vlákali by smrtelníky do osidel neodolatelných smluv, za jaké se platí duši.

Jakmile je duše upsaná, není návratu. Patříte jim, jste navěky svázaní s démonem a propadáte peklu.

Otec tvrdil, že takový osud je horší než smrt.

Před očima ostatních smrtelníků Leon pracoval v soukromé bezpečnostní agentuře, kterou si otec najal. Totéž si mysleli i v době, kdy sloužil mému dědovi, pradědovi a tak dál, až k samotnému prvopočátku: Morpheusi Leighmanovi. Muži, který začal s uctíváním a odhalil přítomnost Hlubokého.

Morpheus – stejně jako můj otec – nebyl čaroděj. Vrozená magie se v otcově pokrevní linii nevyskytovala. Má matka ji dokázala ovládat, ale já jsem byla obdařená jen pouhým slabým odvarem magie, zamotanými vlákny síly, která jsem sotva dokázala rozplést, natož ovládnout.

Ale jak otec často opakoval, mladá žena moc nepotřebuje. Hlavní je, aby byla poslušná a poddajná.

Otec měl konečně dost. Zhluboka se nadechl a přejel si dlaní po krátkých šedivých vlasech.

„Okamžitě se vrať do svého pokoje v domě,“ poručil chraplavým hlasem démonovi, který ležel zkroucený v kaluži

krve. „Nesmíš opustit svůj magický kruh, dokud ti to nedovolím.“

Leon zavřel zlaté oči a rozplynul se v oblaku dýmu. Ramena mi ochabla – napětí, o němž jsem ani nevěděla, konečně opadlo. Když si matka klekla a rychle hadrem smývala křídou nakreslené čáry magického kruhu, Meredith ji sledovala s nosem nakrčeným znechucením. Nenáviděla nás. Já byla důkazem manželovy nevěry, důkazem, kterému nemohla uniknout.

Postavit vedle sebe do jedné místnosti otcovu manželku a milenku byla hotová katastrofa. Meredith se nepochybně držela zpátky jen kvůli otcově nabroušené náladě, jinak by utrousila jízlivou poznámku.

„Upravte se,“ štěkl otec, podrážděně poklepal rukou na Jeremiaho rameno a hrubě mu narovnal sako. „Jakmile vejdemo, upřou se na nás všechny oči.“ Probodl mě tak ostrým pohledem, až jsem se instinktivně stáhla. „Držte se. Musíme jim dát jasně najevo, že máme vše pod kontrolou.“

„Jistě, otče,“ špitla jsem tak potichu, že jsem si nebyla jistá, jestli mě vůbec slyšel. Sestoupili jsme z půdy. Jeremiah mu šel v patách, pak Meredith, Victoria a nakonec matka a já. Matčiny ruce byly jako led, když cestou do soudní síně sevřela moje prsty ve svých.

Dnes večer jsme se měli sejít ve Svatém Tadeáši. Byl to první abelaumský kostel, postavený před více než sto lety, a my si ho přivlastnili jako místo uctívání našeho Božstva. Ale okolní lesy poblíž šachty White Pine se stále hemžily státními i městskými policisty, kteří je pročešávali v rámci vyšetřování, co se vlastně stalo s Juniper. Ti místní otci zobali z ruky, ale ostatní představovali jasné a bezprostřední nebezpečí.

Kdyby našli kostel, objevili by i krvavé skvrny? Poznali by, že svíčky nedávno hořely, všimli by si lavic oprášených

bílými rouchy, visela by stále ve vzduchu bylinná vůně kadidla? Odhalili by vinu mé matky? Mého otce? Mé sestry? Moji vlastní?

Matka měla oči otevřené, ale v myšlenkách byla jinde. Mocné čarodějky jako ona dokázaly vyslat své duchovní já za oponu, do nesmírného prostoru známého jako Mezičas – místa mimo čas a prostor.

Zkušená čarodějka jako matka se tam mohla vydat, ale bylo to nebezpečné. Mně to nikdy nedovolila.

V Mezičase se dalo spatřit a objevit mnoho věcí. Dalo se procházet různými obdobími, vidět do budoucnosti i do minulosti, spojit se s duchy a nadpřirozenými bytostmi, dokonce i s Božstvem samotným.

Dveře soudní síně se rozletěly a celá kongregace se ustrašeně přikrčila, když můj otec rázně kráčel uličkou k pultíku. My ostatní jsme zaujali místa v přední řadě: Meredith, Victoria a Jeremiah na jedné straně, moje matka a já na druhé.

Když se otec obrátil čelem k přítomným, rozhostilo se ticho. Prerušovalo ho jen bubnování deště na střechu soudní budovy a dunění hromu.

Otec na nás vrhl letný pohled. Jeho pronikavé oči mě spalovaly až do morku kostí.

„Dnes večer jsme se zde měli sejít, abychom uctili naše Božstvo a vzdali mu dík,“ začal. „Místo toho se scházíme ve smutku a pokání. Neboť jsme selhali v našem nejdůležitějším poslání.“

Sálem se šířil šepot plný hrůzy a strachu. Otec těžce vzdychl, sevřel okraje pultu a shlížel na nás – na svou rodinu, na své stádo.

Znovu udeřil hrom, ještě hlasitěji. Budova se zachvěla a matka sebou trhla. Obě jsme to cítily, onu cizí přítomnost v zadní části naší mysli. Připomínala hady vinoucí se po

páteři, červy zavrtávající se do kostí. Božstvo vidělo všechno v tomhle městě, ale přitahovala ho magie ve mně a v mé matce.

„Naše Božstvo jednoho dne povstane,“ hřímal otec, upřel na mě oči, a mě zavalila tíha pocitu, že už je rozhodnuto. „Pocť jednu schránku, kterou si vybere, a sestoupí v ní mezi nás. Požehná těm, kdo zůstali věrní, a snese svaté utrpení na ty, kdo odmítají uvěřit. Ale nejdřív musíme splnit svou povinnost. Musíme obětovat tři duše.“

Z davu se ozvalo vzlyknutí a přerývaný dech. Šklubla jsem sebou.

„Tou první měla být Juniper Kynesová,“ pronesl otec zachmuřeně. „Moje věrná dcera Victoria ji přivedla, jemně, jako když vedete na popravu nevinné jehně. Ale chybovat je lidské. Naše oběť uprchla. Vzepřela se Božstvu, její prolitá krev přišla vniveč, vlastním rozhodnutím promrhala své utrpení. Nyní jsme se tu sešli, abychom prosili o odpuštění. A abychom odsoudili, bezvýhradně, velkou zradu, která nás postihla.“

Hrom uhodil tak hlasitě, až několik lidí vykřiklo leknutím. Někteří si vyděšeně tiskli ruce k hrudníku, jiní zavírali oči.

„Kdo z nás je tím zrádcem?“ zvolala Meredith a její ostrý hlas drásal mé podrážděné nervy. „V Libiri není pro nevěrné místo. Božstvo vidí vše.“ Rezolutně přikývla, sama se na nás nepodívala, ale moji nevlastní sourozenci ano. Victoriin výraz se nedal určit, ovšem z Jeremiahových přimhouřených očí sálalo podezření.

Matka i já jsme však splnily svou povinnost. Ona vedla obětní obřad, já byla svědkyní.

Ani jedna z nás nemohla tušit, že Juniper unikne. Byla vhozena do zatopeného dolu, padala šest metrů po strmé bahnité šachtě, zazděná a ponechaná svému osudu.

Při vzpomínce na tu hrůzu se mi obracel žaludek. Tolik křiku a krve. Prosila nás, abychom jí neublížovali.

Měli jsme ji poslechnout.

Máminy prsty se varovně sevřely. Nebyla věštkyní jako moje babička Winona, ale přesto měla neobyčejnou schopnost vycítit mé myšlenky. Moje obavy prosakovaly do jejích, hnisaly mezi námi jako infekce.

„Zrádce bude odhalen,“ ujistil nás otec výhružným tónem a přejížděl očima po davu. „Hluboké zná jeho srdce, jeho proradnost. Věřte, že odplata přijde! Boží vůli se nelze vzepřít. Juniper nám sice unikla, ale v její pokrevní linii jsou i další uchazeči.“ V davu to zašumělo, z několikerých úst zaznělo jméno Marcus. „A teď vás žádám, abyste šli rovnou domů. Buďte opatrní, chovejte svou víru v srdci, ale ne na jazyku. Dnes večer promluví se šerifem. Šetřete slovy, pokud se vás někdo zeptá, co jste viděli. Kéž se Hluboké nad námi všemi smiluje.“

„Kéž se Hluboké smiluje,“ opakovali všichni. Ta slova jsem pracně tlačila přes necitlivé rty.

Když se lidé začali rozcházet, matka mě vedla na chodbu. Všude panovalo šero, všechna světla byla zhasnutá – kromě těch v soudní síni a kolem vchodu. Matka mě táhla davem do prázdného skladu.

Pustila mi ruku a začala v oné malé, tmavé místnůstce přecházet sem a tam. Chvilí jsem ji sledovala, čekala, že něco řekne, ale ona si jen tiše žmoulala ruce.

„Mami, co –“

Chytila mě za paže a přerušila mě.

„Nikomou o tom neříkej,“ zašeptala s očima plnýma slz. „Musím ti povědět... Everly, musíš znát pravdu –“

Dvěře se rozletěly a my nadskočily leknutím. Na prahu stál otec, těkal očima z jedné na druhou, obočí stažená k sobě.

„Musím s tebou mluvit, Heidi. O samotě. Teď hned.“

Matka následovala otce chodbou do prázdné soudní síně. Poslední členové kongregace odcházeli, jejich tichá, pochmurná nálada vypovídala víc než slova. Nikdo si netroufal jít k autu sám. Odcházeli po dvojicích a trojicích, semknutí k sobě, opatrně se ohlíželi do temných stínů pod stromy.

Zatímco jsem čekala, až se máma vrátí, noc prořízl ostrý, příšerný výkřik. Ti, kdo budovu ještě neopustili, zkoprněli na místě, dívali se po sobě, oči rozšířené strachem z toho, co číhá ve tmě. Hluboké nebylo jedinou podivnou bytostí obývající tohle město. Abelaum byl jako vír – opona tu byla tenká a přítomnost Hlubokého přitahovala všemožné podivné tvory. Tyto bytosti nebyly přátelské, nejednalo se o kouzelné pohádkové příšerky z mých dětských knížek. Byli to predátoři, věčně hladoví, nadpřirozeně silní. Lidé pro ně byli snadnou kořistí.

„Měli ji sežrat.“

Sestrin hlas mě vyděsil a já sebou trhla. Než jsem se otočila, objala mě kolem pasu, jako by mě chtěla utěšit, a opřela si bradu o mé rameno. Ale její slova mě ani zdaleka neuklidnila.

„Otec říkal, že ukrýt Juniper před eldy by vyžadovalo mocnou magii. Ani Leon ji nedokázal najít.“ Páchla něčím, co snad mělo připomínat vanilku, její umělé nehty mi zlehka poklepávaly na klíční kost. „Jak je to možné, Ev? Hm? Protože z celé naší rodiny může používat tak silnou magii jen táta... a tvoje matka.“

Zasmála se, když jsem se vymanila z jejího sevření a přitáhla si svetr těsněji k tělu. Od chvíle, kdy odvedla Juniper do lesa, neuběhlo ani dvaasedmdesát hodin. Dala jí LSD, počkala, až začne mít halucinace, a pak ji přivedla rovnou do kostela svatého Tadeáše.

Zradila svou nejlepší kamarádku z loajality k Božstvu. Ani nemrkla, když Juniper křičela. Neplakala. Bylo to děsivé, ale moje sestra vždycky uměla hrát svou roli.

Bylo nemožné zjistit, kým doopravdy je. Bylo jí patnáct, a přesto nosila emoce jako masky, vybírala si je a měnila podle libosti.

„Co tím chceš říct?“ dokonce i šepot mi připadal příliš hlasitý. Vždycky mi připadal příliš hlasitý. Nejspíš proto, že jsem měla být viděna, ne slyšena.

Křečovitě se na mě usmála, jako by ji ten pohyb bolel.

„Třeba vůbec nic,“ opáčila nevinně. „Možná se jen snažím přijít na to, kde jsme sakra udělali chybu.“ Přistoupila blíž, pořád s tím podivným výrazem ve tváři. „Ale víš co? Myslím, že už jsem na to přišla. Táta udělal chybu před šestnácti lety, když se rozhodl ošukat tu couru, tvoji zatracenou matku.“

Její slova se mi zabodla do hrudi. Victoria mávla rukou a lehkovážným tónem dodala: „Ale chyby se stávají a Božstvo je vidí. Postará se, aby byly napraveny.“ Natáhla ruku a zlehka se dotkla pramínku mých blond vlasů, které byly věrným obrazem těch matčiných. „Nikdy nebudeš tou dcerou, kterou chtěl. Bez ohledu na to, jak moc se tvoje matka snaží házet mi klacky pod nohy. Možná by ses měla začít zamýšlet nad tím, kdo tě ochrání, až tu nebude. Maminka tě pořád nebude vodit za ručičku.“

„Musíme jít, děvčata!“ zavolala Meredith ostře a zamávala na nás z konce chodby. Victoria si přehodila hnědé vlasy přes rameno a otočila se, ale já zůstala stát. Matka stále mluvila s otcem a já ji s ním v hloubi duše nechtěla nechat samotnou.

Victoriina slova mi pořád zněla v hlavě.

Kdo tě ochrání, až tu nebude?

Odpověď jsem dostala během pouhých dvou let. Když si máma vzala život, zůstala jsem sama.

A neměla jsem nikoho, kdo by mě mohl chránit.

Země, současnost

Mlha se mi valila kolem kotníků jako vlny oceánu. Les byl temný, ale skrz jehličí borovic prostupovaly měsíční paprsky. Bezcílně jsem bloudila mezi stromy, chladná hlína se mi lepila na bosá chodidla.

Noc byla tichá. Lesní tvorové přede mnou prchali, cvrčci umlkli.

Moje kořist byla blízko. Její dech byl přerývaný, zrychlený děsem. Kroky hlasité a neohrabané. Vystrašeně se ohlížela přes rameno, pokaždé víc a víc vyděšená, když mě zahlédla.

Ať běžela jakkoli rychle, nikdy to nestačilo.

Špička boty se jí zachytila o kořen a ona zakopla a rozplácla se na zemi. Vzepřela se, obrátila se ke mně a zoufale šeptala: „Prosím, Everly. Prosím, nedělej to.“

Při pádu se jí rozbily brýle. Zvedla zkrvavené dlaně v prosebném gestu.

V hrudi jsem cítila jen prázdno a chlad. Něco mě škrábalo uvnitř lebky, tlačilo na zadní stranu mých očí. V hlavě mi šeptal hlas, drsný a naléhavý: „Zabij ji. Zabij ji. Zabij ji.“

Nůž v mé ruce se zaleskl v měsíčním světle. Věděla jsem, co musím udělat.

„Prosím, Everly!“ Po tváři jí stékaly slzy. „Musíš si vzpomenout. Je to důležité, prosím, musíš si vzpomenout.“

Stála jsem nad ní, pomalu naklonila hlavu na stranu. Zbarvím tento les její krví, bude to mé největší umělecké dílo.

„Sybil ví jak,“ zašeptala jednou... podruhé... potřetí...

Mluvila stále rychleji. Její slova splývala dohromady.

Zvonilo mi v uších. Plíce mě bolely. Škrábání v lebce nepřestávalo.

Potřebovala jsem, aby to skončilo.

Zvedla jsem nůž a ona nereagovala. Jen dál šeptala.

„Tvá krev se vsákne do této půdy, Raelynn,“ řekla jsem. Můj hlas zněl zvláště cize.

Okamžitě ztichla. Oči měla vytřeštěné a ztuhla jako socha. Pak pomalu otevřela ústa. Dokořán. Nepřirozeně doširoka. Čelist jí slyšitelně vyjela z kloubu a ona zajechla –

Probudila jsem se.

Skicák mi sklouzl z klína a s bouchnutím dopadl na dřevěnou podlahu. Pastelky se jedna po druhé skutálely dřív, než jsem se stihla natáhnout a zachytit je.

„To snad ne!“ Když jsem se snažila vlézt pod stůl a posbírat je, praštila jsem hlavou do desky. Chvilí jsem jen seděla na zemi, mnula si hlavu a litovala se.

Bylo pozdě. Knihovna se měla každou chvíli zavírat. Do háje, musela jsem prospat několik hodin. S těžkým povzdechem jsem posbírala popadané věci, vyškrábala se na nohy a všechno naházela do tašky.

Knihovna se utápěla v tichu, jediným zvukem byl déšť stékající po velkém vitrážovém okně nad vchodovými dveřmi. Hlava mě bolela, ale vzpomínka na tu noční můru už bledla. Zůstalo jen ono jméno.

Raelynn. Kdo je sakra Raelynn?

Semestr začne až za několik týdnů, ale já většinu léta stejně strávila tady. Zbožňovala jsem vůni zaprášených knih,

připomínala mi vanilku. Milovala jsem skryté koutky, klenu-
tý strop a tlumené světlo starých nástěnných lamp.

Byl to můj úkryt, můj malý kousek svobody, nakouknutí
na všechny divy světa, které na mě čekaly.

Čekaly, až uteču.

Seděla jsem ve druhém patře knihovny s výhledem na
vchod v přízemí, obklopená vysokými regály a stoly. Jedna
pastelka se skutálela mimo můj dosah a já se po ní s očima
přimhouřenýma soustředěním natáhla. Představila jsem si,
jak se koulí zpátky ke mně, abych ji mohla sebrat.

Ani se nepohnula.

Použít magii bylo jako protahovat ztuhlý sval nebo psát
levou rukou. Vyžadovalo to intenzivní soustředění, jenže
moje sebekontrola byla nanejvýš slabá.

Začala jsem zuby a zkřivila prsty, jako bych ji k sobě táhla.

Pastelka vystřelila z podlahy, proletěla vzduchem a za-
bodla se do zdi za mnou, jen o vlásek minula mou hlavu,
protože jsem se přikřčila. „Krucí.“ Rychle jsem ji vyrvala ze
zdi a zašklebila se, když jsem uviděla díru, kterou po sobě
zanechala.

Snad si toho nikdo nevšimne.

Bylo už tak pozdě, že jsem určitě zmeškala poslední au-
tobus. Budu muset běžet domů potmě. Většina místních by
si nikdy netroufla potulovat se venku po západu slunce, ale
mně už to nevadilo. Pokud se budu držet na silnici, nejspíš
se mi nic nepříhodu.

A pokud ne... přečkala bych poslední noční mûru a bylo
by po všem.

Najednou se za mnou ozvaly kroky a já nadskočila lek-
nutím, které rychle vystřídala úleva, když na mě zpoza skel
svých brýlí zvědavě koukl William Frawley. Pracoval tu a ob-
vykle trůnil za půlkruhovým pultem u vchodu s nosem za-
bořeným v knize.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se. „Slyšel jsem hluk.“

„Narazila jsem si nohu,“ odpověděla jsem a mnula si koleno, aby moje lež zněla přesvědčivěji. „Omlouvám se. Vyrušila jsem někoho?“

„Není koho rušit.“ Zasmál se a výmluvně zvedl ruku, v níž držel svazek klíčů. „Zrovna jsem se chystal začít zamýkat.“

„Zatraceně, zase jsem tu zůstala moc dlouho. Promiň.“ Rychle jsem nacpala zbytek svých věcí do tašky. „Mám dole hromadu knih na vypůjčení, ale jestli spěcháš...“

„Nespěchám.“

Sklouzl pohledem k mému skicáku a zvedl ho dřív, než jsem ho stihla strčit do tašky. Zadíval se na kresbu vitrážového okna, barevné tabulky zářily světlem zapadajícího slunce. „Na tomhle jsi tu pracovala?“ Přikývla jsem a jeho úsměv se rozšířil. „Je to nádherné.“

Vzala jsem si skicák zpátky a prohodila jsem: „Máma vždycky říkala, jak moc ho chce namalovat. To okno milovala. Jak jím proudí slunce, všechny ty barvy. Připadalo jí magické.“

Williamův úsměv znejistěl a on se podrbal na zátylku. „Promiň, Ev. Nechtěl jsem...“

„Nevadí mi o ní mluvit,“ ujistila jsem ho a s úsměvem uložila skicák do tašky. „Je to už pět let. Jsem v pohodě.“

Pět let od chvíle, kdy opustila tuhle Zemi. Kdy zmizela z mého života. Už pět let jsem na všechno sama.

Byla jsem v pohodě, i když neklid, který se mi svíjel v břiše, vypovídal o něčem jiném.

„Nebudu tě zdržovat,“ řekla jsem a přehodila si tašku přes rameno. „Můžu si svoje knihy načíst na samoobslužném pultu?“

„Samozřejmě. Jo, ehm – Everly?“

„Ano?“ zastavila jsem se u vrcholu schodiště.

Will si rozpačitě odkašlal. „Pár přátel a já... chystáme se tenhle víkend trajektem do Seattlu,“ řekl a trochu mu vynechával hlas. Znovu si odkašlal. „Jdeme do podniku, co se jmenuje Unicorn Bar. Napadlo mě, že by se ti tam mohlo líbit, a tak jsem... ehm... si říkal, jestli bys nechtěla...“

Stáhl se mi žaludek a přiměla jsem se nasadit omluvný úsměv. „Promiň, Wille. Tenhle víkend pomáhám tátovi, má něco v Klubu přátel historie. Už jsem mu to slíbila.“ Bezradně jsem pokrčila rameny. „Ale doufám, že si to užiješ!“

„To nevádí, v pohodě. Jasně, chápu. Díky. Ehm, tak se uvidíme později!“ Zamával mi, v obličejí celý rudý.

„Měj se!“ rozloučila jsem se s ním a spěchala dolů po schodech. Usmívala jsem se, dokud jsem mu nezmizela z očí.

Měla jsem spoustu zkušeností s přetvářkou a hraním rolí, jaké se po mně vyžadovaly. Ve třidvaceti pro mě bylo snazší lhát než říkat pravdu.

Will byl hodný. Milý, zdvořilý. Přesně ten typ kluka, se kterým bych moc ráda jela trajektem do Seattlu.

Ale nebylo to možné. Nebylo to dovolené.

Zatímco si většina mladých lidí mého věku malovala, jak z Abelaumu odejde za lepším do Seattlu nebo Tacomy, já žádné takové plány neměla. Nemohla jsem. I kdybych se prostě vydala na cestu, Abelaum by mě nikdy nenechal jít.

Můj otec – a jeho Božstvo – by mě nepustili.

Matka mě varovala. Ráno po její smrti jsem pod jejím polštářem našla zastrčený lístek. Stálo na něm to, co za života nedokázala vyslovit.

Já jsem ta zrádkyně. Nechala jsem Juniper utéct a skryla ji před démonovým zrakem. Tato zvrácenost se nesmí šířit dál. Přijmi svou moc, jinak tě Hluboké pohltí a udělá z tebe svou schránku. Sybil ví jak.

Nic jiného nenapsala. Znělo to jako bláboly šílence.

Moje noční můry začaly po její smrti. Po její sebevraždě a dopise, který mi zanechala, se mi zhroutil svět. Byla jsem bezbranná. Už jsem se nebála jen utrpení, jež můj otec a jeho kult působili ostatním, teď jsem přesně věděla, co z toho je určené pro mě.

Hluboké potřebovalo fyzickou schránku. Máma tvrdila, že se jí stanu já. Moje magie, ať byla jakkoli divoká a nezrocená, by mu dodala potřebnou moc, až se jednoho dne vynoří z úkrytu.

S takovým osudem bych se nikdy nesmířila. Ať to stojí, co to stojí, raději zemřu, než abych se stala bezduchou loutkou prastarého Božstva.

Bohužel jsem neměla nejmenší tušení, kdo je „Sybil“ ani jak se dostat ze spárů Božstva. To jméno mě pronásledovalo ve snech jako přízrak. Moje noční můry byly čím dál častější a živější. Někdy jsem se bála, že to vůbec nejsou sny.

Působily až příliš skutečně.

V zátylku mě ostře zabořilo, jako by mi někdo zarazil jehlu do páteře. Zašklebila jsem se, stiskla víčka a klopýtalá vpřed, dokud jsem se nezachytila zábradlí u schodiště.

Dlaně jsem měla vlhké ledovým potem. Oči se mi pod zavřenými víčky rychle pohybovaly, cukaly a nekontrolovatelně se protáčely.

Obklopil mě šepot. Z rozhněvaných, nesrozumitelných slov mi běhal mráz po zádech. Nade mnou se tyčila čísi tíživá, děsivá přítomnost.

Přejde to. Musím dýchat, soustředit se na přítomnost. Na hladké dřevo pod svými prsty, bubnování deště, vzdálený hovor a šustění otáčených stránek. Musela jsem si připomenout, kde jsem. Kdo jsem. Proč jsem...

Z překotných myšlenek mě vytrhlo vibrování telefonu v kapse. Prudce jsem otevřela oči a potichu vydechla ústy.

Rychle jsem zamrkala, abych se vzpamatovala, a přečetla si zprávu od Jeremiaha.

Připrav se. Kluci a já za chvíli mizíme.

Do háje. Táta mu musel říct, že jsem dneska byla v kampusu. Mačkat se v Jeremiahově autě s ním a jeho kamarády bylo to poslední, na co jsem měla náladu. Otec byl celý den pryč a klíče od mého auta zamkl ve své pracovně, takže jsem šla do školy pěšky a zpátky jsem chtěla jet autobusem.

Když jsem došla k samoobslužným boxům v přízemí a k hromadě knih, které jsem tam nechala, ucítila jsem mrazení v zátylku.

„Ahoj Everly.“

Blížil se ke mně Marcus Kynes s nejistým úsměvem na tváři. Zvedl ruku na pozdrav. „Už je pozdě. Nechceš svězt?“

Marcuse jmenovali kapitánem univerzitního fotbalového týmu – toho, za který hrál Jeremiah. Ti dva se postupem času sblížili. Když Juniper zavřeli na psychiatrii, Jeremiah si vzal jejího mladšího brácha pod křídla.

Otec chtěl, abychom Marcuse nespouštěli z dohledu. Božstvo by nám další selhání neodpustilo.

Marcus by udělal líp, kdyby se od naší rodiny držel co nejdál. Přesto jsem byla vděčná, že nemusím jet domů s Jeremiahem.

„To by bylo bezva, děkuju. Jen si musím načíst knihy.“

Mířili jsme z knihovny na parkoviště pro studenty, dech se nám v chladném nočním vzduchu srážel do obláček páry. Abelaumská univerzita byla relikv ukrytý mezi stromy, architektonická perla vybudovaná za nejlepších časů tohoto těžebního městečka. Její gotické věže se tyčily stejně vysoko jako nejvyšší borovice, kamenné stezky byly porostlé

mechem a šedivé zdi pokrýval břečtan. Během školního roku zářila okna lemující univerzitní chodby jako majáky. Ale dnes večer byly staré školní budovy potemnělé, kromě knihovny za námi.

Jednoho dne, navzdory všemu, by mi moje studium mělo posloužit jako jízdenka do jiného světa. Studovat historii se obvykle nebralo jako recept na úspěch, ale mně to bylo jedno. Jednou z Abelaumu odejdu, vypravím se do Washingtonu, a možná dokonce i pryč ze země. Šepot Božstva v mé hlavě utichne, neustálý strach z bolesti a odplaty se rozplyne.

Najdu si práci. Chtěla bych zkoumat starověké jazyky, obklopit se krásou a hrůzou dějin. Lidstvo bylo formováno minulostí, všichni jsme byli nejnovějším ztělesněním dlouhé řady lidských rozhodnutí.

Některá z nich byla daleko zlověstnější než jiná.

„Juniper měla minulý týden narozeniny,“ řekl Marcus zničehonic. „Chtěl jsem jí zavolat, ale myslím, že její číslo zablokovali, když ji pustili z nemocnice.“

Šlapali jsme do kaluží a já si přetáhla kapuci bundy přes hlavu, abych se skryla před deštěm. A aby mi Marcus neviděl do tváře.

„Moje máma o tom taky nikdy nechce mluvit,“ řekl, když jsem nereagovala. „Všichni o tom mlčí. Každýmu je nepřijemný, když se o ní zmíním.“

„Mrzí mě to, Marcusi,“ vysoukala jsem ze sebe pomalu, ale on zavrtěl hlavou.

„Chápu to. Zvlášť po těch obviněních, která vznesla proti vaší rodině. Neměl jsem to vytahovat.“ Zněl tak smutně. Zmateně. „Jen se mi po ní poslední dobou stýská. Nikdy jsem se s ní pořádně nerozloučil.“

Zepředu se ozval známý hlas. Marcus zvedl ruku a pozdravil tři muže, zatímco já musela potlačit zasténání.

„Podívejme, jak jsi galantní a chráníš moji sestru, Marcusi,“ poškleboval se Jeremiah, když se k nám on a jeho kamarádi Sam a Nick přidali. „Ale žádný strach. Takovou šeredku by nikdo neunesl.“

Marcus se zastavil, ovšem já se s nimi nezdržovala. Zamířila jsem k silnici, rozhodnutá jít domů pěšky, bez ohledu na to, že je to nebezpečné. Jeremiah mě ale chytil za ruku, když jsem se snažila projít kolem něho, a stáhl mě zpátky.

„Kam ten spěch, ségra?“ jeho oslovení znělo jako urážka.

„Puť mě,“ poručila jsem mu. Konečky prstů mě brněly – jemné varování, že by se mi moje schopnosti mohly vymknout z rukou. „Jdu domů.“

„Potřebuju, abyste mi ty a Marcus s něčím pomohli,“ řekl, zatímco Nick a Sam přikývli.

„Klidně,“ ozval se Marcus. „To nebude problém.“

„Paráda,“ usmál se Jeremiah a probodl mě hrozivě varovným pohledem. O mém nevlastním bratrovi si nikdo nedělal iluze, ale v tomhle úsměvu bylo něco skutečně zlého. Něco, kvůli čemu bych nejraději vzala nohy na ramena.

Sevřel moji paži, přitáhl si mě k sobě a vedl nás zpátky ke kampusu. „Slíbil jsem trenérovi Shelbymu, že mu pomůžu přestěhovat pár krabic. Mají být ve skladu ve druhém patře Calgary Hall. Málem bych na to zapomněl.“

Sam se zasmál, připadal mi sjetý. Nick měl kapuci staženou do čela a ruce zastrčené v kapsách. Snažila jsem se vykroutit z Jeremiahova sevření, ale místo toho, aby se mnou zápasil, přehodil mi paži kolem ramen. Ztišil hlas, sklonil se k mému uchu a zasyčel: „Prostě splň svou povinnost, Everly.“

Panika mi sevřela plíce jako svěrák. Rozklepané ruce jsem měla tak horké, jako by ze mě měly každou chvíli vyšlehnout plameny.

Snažila jsem se uklidnit. Musela jsem se ovládnout.

Kdybych se zhroutila, kdybych dovolila, aby žár rozpínající se v mé hrudi dál rostl, mohla bych rozpoutat nevídané peklo.

Vystoupali jsme po schodech do Calgary Hall. Uvnitř byla tma a chladno, naše kroky duněly na kamenné podlaze. Dveře se za námi zacvakly a odrážely zpěv cvrčků i šumění větru v korunách stromů.

Bylo tu ticho jako v hrobě.

Jeremiah pustil mou paži a varovně si položil prst na rty. Podlaha se mi zhoupla pod nohama, když mi Nick podal nůž, který vytáhl zpod bundy. Navzdory přítomí všechno kolem mě zářilo a jiskřilo fialovým svitem magie.

Moje kontrola byla křehká. Jako hrníček, který by nevydržel ani jemné ťuknutí.

Jeremiah se otočil k Marcusovi. Moje zorné pole se zúžilo. Čas se zpomalil.

Požadavky Hlubokého musely být splněny. Vyžádal si tři duše a my mu je museli obětovat. Byla to naše povinnost. V tom spočívalo uctívání. V tom spočívala víra.

Ale když Jeremiah zvedl nůž, vykřikla jsem.

Všechno se seběhlo příliš rychle. Sam mě chytil a držel mě, zatímco Jeremiah a Nick srazili Marcuse k zemi. Sam se mi snažil zakrýt ústa, ale já se mu zakousla do ruky a zaryla do ní zuby tak hluboko, až jsem ucítila krev, a on mě praštil do zátylku.

„Ty podělaná psychopatko!“ Mlátil mě dál a já se pořád vzpírala a povolila stisk teprve tehdy, když mě síla jeho úderů otupila.

„Jeremiahu, přestaň!“ můj zlomený hlas se odrážel od zdí. „Takhle ne, prosím, ne!“

Jeremiah seděl obkročmo na Marcusovi, jemuž držel Nick ruce nad hlavou. Jeremiah rozřízl Marcusovi tričko,

postupoval děsivě pomalu a systematicky, zatímco jeho oběť křičela a marně se ho snažila kopnout.

Jeho výkřiky se změnilly v chrčení bolesti, když mu Jeremiaš vyřezával do kůže na hrudi rituální znaky. Hihňal se jako malé dítě, které právě dostalo novou hračku, jeho úsměv se rozšířil pokaždé, když se Marcus bránil a jeho zoufalý křik zesílil.

„Víš, co je na tom vtipný, Kynesi?“ prohodil Jeremiaš, sklonil svou tvář k Marcusově a pomalu mu přejel čepelí po tváři. „Ta tvoje šílená ségra se nepletla. Ve všem měla pravdu.“

Srdcervoucí prozření smylo z Marcusovy tváře bolestný výraz. Pohlédl na mě a já potlačila vzlyk, v jeho očích visela nezodpovězená otázka.

Proč?

Jeremiaš zvedl nůž nad hlavu a vrazil ho do Marcusovy hrudi. Marcus tiše zasténal a vydechl. Vzpínala jsem se ještě víc, zmítala se v Samově sevření, dokud jsem podrážkou boty neuklouzla po vazké tekutině. Oba jsme spadli na podlahu.

Nůž se znovu zabořil do masa.

Zas.

A znovu.

Nemohla jsem to vydržet.

Krev se vsakovala do podlahy a ušpinila mi lem šatů. Snažila jsem se nedýchat Samův odporně smrdutý dech a byla jsem si jistá, že mi z jeho sevření vyskáčou na pažích modřiny.

Žár uvnitř mě sílil, stále rychleji. Ztrácela jsem kontrolu.

Za mými pevně sevřenými víčky explodovaly záblesky fialové a oranžové. Tohle se neděje. Já tady nejsem. Jsem někde jinde, kdesi v tichu a bezpečí. Už se na to nemůžu dívat znovu, nemůžu, nemůžu, nemůžu –

Výbuchl ve mně tlak a spalující horko. Na okamžik jsem nebyla nic – plula jsem, letěla, neměla jsem tělo. Byla jsem stejně nespoutaně volná jako poryv větru.

Oči jsem měla stále zavřené, když mi po zádech přeběhl chladivý závan vzduchu. Do tváří mě škrábalo něco pichlavého a nos mi naplnil pach vlhké hlíny.

Otevřela jsem oči.

Země, současnost

Když jsem zvedla hlavu z trávy, všechno se se mnou točilo. Obklopovaly mě stromy a husté, pichlavé šlahouny planého ostružiní. Oblečení jsem měla promočené lijákem a končetiny tak prochladlé, že jsem je necítila. Taška se mi vysypala a skicák se válel v blátě, nasáklý vodou.

Rychle jsem všechny ty věci posbírala a vyškrábala se na vratké nohy.

Už jsem nebyla v univerzitním kampusu. Kolem mě se tyčil les a temné, neproniknutelné stíny. V mlze se rýsovaly neurčité siluety – jestli to byly stromy nebo něco jiného, jsem neměla jak zjistit.

Pomalu jsem se otočila a dech se mi zadrhl v hrdle.

Přede mnou stál dům, větší a honosnější jsem nikdy neviděla. Utápěl se ve stínech a vypadal jako z pohádky – prastarý zámek usazený mezi stromy. Jeho tři úzké věže se tyčily do výšky špiček borovic, jejichž větve objímaly světlé kamenné zdi jako paže milenky. Okna byla temná, zdi pokrýval břečťan a mech. Ze země trčely silné, pokroucené kořeny a rámovaly rudé vstupní dveře.

Ty byly potažené spletenými nitěmi podobnými pavučině a kolem vchodu visely desítky malých talismanů z větviček,

provázků a rybích kůstek. Pohupovaly se ve větru, narážely do sebe a chrastily.

Podobné cetky jsem už viděla – obvykle je na dveře věšeli pověřiví staří obyvatelé Abelaumu. Měly odvracet pozornost Hlubokého.

Tohle nemohla být skutečnost. Musel to být sen nebo snad halucinace vyvolaná traumatem. Zvedla jsem ruku, abych si promnula obličej, ale na poslední chvíli jsem se zarazila. Třesoucí se prsty jsem měla lepkavé krví a šaty potřísněné rudými skvrnami.

Byla to Marcusova krev.

Pálily mě oči, hrdlo se mi svíralo. Magie měla vlastní vůli, ale ta moje se vzpírala jako divoké zvíře. Snažila se mě chránit tak, jak uměla – spontánní teleportací, chtěla mě odnést pryč od toho chaosu. Tady v Calgary Hall Marcus umíral, nebo už byl mrtvý.

Nemohla jsem nic dělat. Nedokázala jsem to zastavit.

Ani bych to neměla chtít.

Vítr se obrátil a do nosu mě uhodil odporný pach rozkladu. Málem jsem se pozvracela, přitiskla si ruku na ústa a otočila se k temnému lesu. Mezi listím se něco pohnulo.

Cosi velkého.

Z temnoty se vynořila lebka s protáhlým čenicem. Zíraly na mě mléčné oči, zubatá tlama cvakala a tvor vykročil vpřed. Kůže na jeho dlouhých kostnatých končetinách měla našedlou barvu, pokřivené tělo se podobalo psovitému zvířeti. Bylo to znetvořené stvoření, napůl pavouk, napůl vlk, za nímž se táhl puch smrti.

Byl to eld. Pradávná, pokřivená bestie, která se objevovala na místech velkého utrpení a krveprolití. Magie Božstva jich vždy přitáhla děsivé množství, v noci patřil les jim a oni zhltili každého hlupáka, který se jim připlétl do cesty.

A dnes večer jsem tím hlupákem byla já.

Tvor nebyl sám. V temnotě se objevili další, cenili na mě tesáky, z tlam jim odkapávaly husté a páchnoucí sliny. S každým mým krokem vzad postupovali vpřed. Klouby jim při pohybu praskaly, nahrbeně se ke mně plížili blíž a blíž. Ideální okamžik na to, aby mě moje magické schopnosti přemístily.

Plameny ve mně uhasil děs, dokázala jsem vykřesat jen pár ubohých jisker.

Bestie sklonily hlavy. Byla jsem slabá, zranitelná. Snadná kořist s dostatkem magie, na které si mohly pochutnat.

Nezbylo mi než se rozběhnout k domu.

Jejich chrčivý dech zněl strašlivě blízko za mými zády, když jsem sprintovala přes přerostlý trávník. Vyběhla jsem po schodech, vrhla se na dveře a opřela se do nich celou vahou, ale bolest mě okamžitě přiměla ucuknout. Do prstů se mi zabodly neviditelné trny na vnitřní straně kliky a zanechaly drobné vpichy, z nichž vytryskly kapičky krve.

V lucernách visících po obou stranách rudých dveří vzplálo světlo. Během několika vteřin se rozzářila všechna okna. Slyšela jsem zuřivé vytí a praskání větví. Když jsem se ohlédla, bestie byly pryč.

Ozvalo se dlouhé, pomalé skřípění a kolem mých nohou se rozlilo světlo.

Dveře byly dokořán.

Mé kroky se rozléhaly na mramorové podlaze. Dveře se za mnou s hlasitým bouchnutím samy zavřely, jako by zacvakl zámek. Uvnitř bylo překvapivě teplo. Nad mou hlavou visel obrovský lustr, podezřele naleštěný a bez pavučin. Všechny svíce hořely a místnost halily do měkké záře.

Přede mnou se vinulo velkolepé schodiště. Dřevěné schody vedly na podestu, na níž stála socha ženy s dýkou v napřážené ruce. Odtud se dělily doprava a doleva, na

stěnách nad nimi visely obrazy v bohatě zdobených zlatených rámech. Každý můj krok rozvířil obláček prachu a já kráčela s hlavou zakloněnou, okouzlená klenutým stropem.

Páchlo to tu jako v každém starém domě – prachem a vlhkostí.

„Haló?“ Odpovědí mi bylo jen ticho. Někdo musel zapálit všechny ty svíce, ale byl tu úplný klid. Podezřelý klid. Bubnování lijáku znělo tak vzdáleně.

Po kůži na zádech mi přeběhl mráz. Ve vzduchu bylo cosi jemného, ale přesto zřetelného. Jako praskání elektřiny před bouří.

V tomhle domě byla magie.

Vytáhla jsem z tašky telefon a s povzdechem zjistila, že už ho nezapnu. Dostala se do něj voda. Co teď sakra? Eldové by mě roztrhali na kusy, ale neměla jsem tušení, jaké hrůzy na mě čekají tady uvnitř. Otec bude zuřit, jestli se dnes v noci nevrátím. Jak bych mu tohle vůbec vysvětlila?

Aspoň že dveře byly zamčené a chránily mě před těmi zrudami venku. Z bundy mi crčela voda, a tak jsem si ji svlékla a přehodila přes tašku. Pomaličku jsem přecházela po místnosti, a když jsem se špičkou prstu dotkla povrchu stolu u zdi, v silné vrstvě prachu zůstala dlouhá stopa. Vypadalo to, že tu už celá léta nikdo nebyl.

Mou pozornost upoutal obraz visící nad stolkem. Zobrazoval šest lidí oblečených v černém, kteří na mě vážně shlíželi. Pohled modrooké blondýnky uprostřed mě přitahoval, a tak jsem lehce přejela dlaní po starém plátně, abych setřela prach. Až děsivě se podobala mé matce.

U spodního okraje portrétu byla elegantním písmem vypsána jejich jména. Špatně se četla a musela jsem si na ně ukázat prstem.

Thomas Carroll, Rebeccah Antonová, velmistryně Sybil Laverneová –

Roztřesený prst mi znehybněl. Tohle bylo matčino rodné příjmení, což znamenalo, že Sybil...

Sybil byla má předkyně. Ta, již jsem podle mámy měla vyhledat, ta, která prý znala tajemství mé záchrany, teď stála přede mnou. Nebo alespoň její vzpomínka. Pohlédla jsem na spodní část portrétu a četla slova, při nichž se mi srdce sevřelo hrůzou i úžasem.

Laverneovi s rodinou, 1902.

Ta slova se mi točila v hlavě jako listí chycené ve víru. Velmistryně... Sybil... Laverneovi...

Byl to rod čarodějů, ale ne ledajakých. Byl to dům mých předků.

Proč mi o nich máma nikdy neřekla? Jak jsem mohla tak dlouho nevědět, že existují?

„Konečně jsi tady.“

Trhla jsem sebou a šokovaně se otočila. Ale nikdo tam nebyl. Nejspíš mě šálily mé pocuchané nervy.

Na chvíli jsem se zastavila a soustředila se na prázdnotu hluboko v mé mysli. Na nepřítomnost tíhy a bolesti, na volné místo tam, kde obvykle dlela úzkost. Bylo to pryč.

Necítila jsem přítomnost Hlubokého.

Přistoupila jsem ke schodišti a opatrně našlápla na první schod. Zavrzal, ale téměř se nepohnul. Dům sice působil opuštěně, byl však neuvěřitelně dobře zachovalý.

„Je tu někdo?“ Nikdo neodpověděl.

Vyšla jsem nahoru do patra.

Dlouhé chodby mě svými zatáčkami a zamčenými dveřmi zmátly tak, až jsem se bála, že se z nich nikdy nevymotám. Prohlížela jsem každou kliku, jestli na ní nejsou trny, ale žádné jsem nenašla. Zato jsem objevila několikery zamčené dveře s provazy. Tenká černá vlákna byla – stejně jako tomu bylo u vstupních dveří – spletená přes celý povrch do složitých vzorů, které jsem nedokázala rozluštit.

Byla to nějaká dávná magie. Do několika dveřních ráků byly vyryty runy a latinské nápisy, ale žádný mi neobjasnil, s čím mám co do činění. Dům byl rozlehlý, kdysi tu jistě žily desítky lidí.

Kam se všichni poděli?

Klep, klep, klep.

Po zádech mi přeběhl mráz. Ten zvuk byl tichý, ale zřetelný, jako nehty poklepávající na dřevo. Ohlédl jsem se přes rameno do prázdné chodby. Někde poblíž tikaly hodiny, staré zdi skřípaly pod nápory větru.

Klepání utichlo.

Budova byla tak rozlehlá, že se dalo stěží zjistit, jestli tu je i někdo jiný, ale možná bych našla pokoj, kde bych mohla přenocovat. Až se rozední, bude bezpečnější vydat se zpět do lesa a najít cestu zpátky.

Při představě návratu k otci se mi žaludek sevřel hrůzou. Události této noci budou mít nemalou dohru. Uměla jsem si představit, jaký chaos rozpoutá mé zmizení i jaký zmatek vypukne, až vyjde najevo, že zmizel i Marcus. Nebo až se najdou důkazy o jeho vraždě...

„Dávej pozor, kam šlapeš, drahá.“

Tentokrát jsem věděla, že se mi to nezdá. Prudce jsem se otočila za zvukem hlasu. Přicházel odněkud zblízka, jako by stál hned za mnou.

„Kdo je to?“ zavolala jsem a snažila se znít odhodlaně a směle.

Světlo potemnělo. Plameny svící v nástěnných svícnech tančily, jako by je rozfoukal vítr. Ve vzduchu byl podivný pach připomínající mokřý kámen.

Pak se stíny pohnuly.

Rostly, natahovaly se po stěnách jako dlouhé prsty a sahaly po mně. Vyboulená kypící temnota se měnila v paže za třepotajícím se závojem.

Poryvy stínu a mlhy vířily a vytvořily přízračnou postavu s třpytivou dýkou v jedné ruce. Strnule jsem na ni zírala, neodvažovala jsem se ani hnout a doufala, že mě neuvidí. Ale zpod kápě se na mě upřely stříbrné oči. Vysušené rty odhalily zčernalé zuby a tvor pozdvihl dýku a s jekotem se na mě vrhl.

Otočila jsem se a vyrazila do labyrintu chodeb. Portréty mě provázely nenávisnými pohledy a mé prchající kroky se příšerně hlasitě rozléhaly. Zkoušela jsem otevřít každé dveře, ale žádné nepovolily. A přestože jsem běžela, dokud mě nepálilo na hrudi, pronásledovaly mě příšerné výkřiky přízraku. Přidávaly se k němu další – pokaždé když jsem se ohlédla, s houfem letěl nebo se plazil po stěnách či po stropě další přízrak.

Jejich těla působila nehmotně, ale dýky v jejich rukou rozhodně ne.

S nevýslovnou hrůzou jsem si uvědomila, že jsem ve slepé uličce. Ale nemohla jsem se zastavit. Na samém konci chodby čekaly mohutné dveře opletené složitou sítí z černého provazu. Jestli jsou zamčené, je se mnou konec.

Přiskočila jsem k nim, vzala za obě kliky a pověsila se na ně. Celou dobu jsem se horečně ohlížela po blížících se přízracích –

Dveře se otevřely a já vpadla dovnitř, tvrdě přistála na podlaze a vyrazila si dech. Na poslední chvíli jsem se odkulila stranou, těsně předtím, než se dveře s prásknutím zabouchly a uvěznily vztekle vřeštící nestvůry na druhé straně. Mlátily do nich takovou silou, až se kamenné zdi třásly.

Jenže dřevo mě nezachrání. Musí odtud vést i jiná cesta ven.

V ústech jsem cítila železitou pachutí. Dotkla jsem se rtů a zjistila, že krvácím. Musela jsem se kousnout, když jsem

upadla. Zvláštní bylo, že jsem cítila nejen chuť železa, ale i jeho pach ve vzduchu. Cítila jsem železo a uhlí, ovšem také něco nasládlého a štiplavého, podobného těžké vůni doutníku.

Zatímco přízraky vřeštěly a drápaly do dřeva, rozhlížela jsem se po místnosti. Na jedné straně stály police nacpané knihami, svazky byly rozházené i po podlaze. Z květináčů visely zelené rostliny, bujně živé, zavěšené ze stropu a vtěsnané do každého volného místa mezi policemi. Stěnu přímo přede mnou vyplňovala velká oblouková okna, ale zakrývaly je těžké závěsy. Světlo bylo slabé, vycházející z dohasínajících uhlíků v krbu po mé levici. Vedle ohně stál malý stolek a na něm gramofon.

K mému zděšení hrál. Praskavá jazzová melodie desky zaplňovala místnost v podivném kontrastu k řevu nestvůr za dveřmi.

Zúžila jsem oči a naklonila hlavu, když jsem zkoumala kamennou podlahu. Byly na ní značky – dva kruhy, jeden uvnitř druhého, s runami vyrytými mezi nimi.

Jak přízraky stále zuřivěji vřeštěly a já sledovala slova v podivném jazyce pod svýma nohama, s nečekanou prudkostí jsem si uvědomila realitu. Věděla jsem, co ta znamení představují. I když jsem je neuměla přečíst, věděla jsem, k čemu slouží.

Byl to vyvolávací kruh. Stvořený k přivolání a spoutání démona.

Ale jestli je tu vyvolávací kruh, pak...

Zadávala jsem se na druhou stranu místnosti do stínů pod oknem – a málem jsem vykřikla. Tam, na obrovské posteli potažené rudým sametem, ležel muž s rukou pod hlavou.

Jednu nohu měl pokrčenou v koleni, druhou pohodlně nataženou, oči zavřené.

Spal... nebo byl mrtvý?

Odvážila jsem se přistoupit o pár kroků blíž, abych si ho prohlédla. Jeho tělo bylo dlouhé a štíhlé, hrud' měl obnaženou. Měl ostře řezaný obličej, nepřírozeně hladký a bledý, jako by byl vytesaný z mramoru. Kolem uší se mu vlnily dlouhé kadeře, které mu spadaly až na krk. Na pohled se mi zdály heboučké, mohly by mi proklouznout mezi prsty jako hedvábí. Byl bos a z prstů na nohou mu vyrůstaly silné černé drápy – stejně tak i na ruce, které ochable ležely na měkkém sametu a kožených pokrývkách.

Pak mi došlo, že to nebyla kůže, ale netopýří křídla roztažená přes postel. Tenké šedé blány mramorované černými žilami a s drobnými ostny na horním okraji.

Tohle nebyl člověk. Byl to démon. Ale nejen tak ledajaký. Máma mi o nich kdysi vyprávěla – o pradávných stvořeních s obrovskými křídly a nesmírnou silou, o pekelné šlechtě.

Byl to arcidémon.

Otec vždycky mluvil o tom, že by jednoho chtěl vyvolat, protože potřeboval nahradit neposlušného Leona, který sloužil rodině Hadleighových téměř celé století. Ale máma mu to rychle zadržela a on ji tehdy mimořádně poslechl. Řekla: „Arcidémona nemůžeš vyvolat, jen přivolat. A pokud máš smůlu, nějaký se objeví.“

Možná že ty přízraky na chodbě nakonec nebyly tou nejděsivější variantou.

Ale démon se ani nepohnul. Vypadalo to, jako by vůbec nedýchal.

Hrozilo, že dveře už nápor vzteku přízraků dlouho nevydrží. Dřevo slyšitelně praskalo, kovové cinkání čepelí znělo čím dál hlasitěji. Jiná cesta ven nevedla, nebyly tu žádné dveře ani schodiště nebo poklop v podlaze. Možná bych mohla zkusit okno, ale to by znamenalo vylézt na postel a riskovat, že bytost, která na ní ležela, probudím.

Byla jsem uvězněná – v pasti mezi nestvůrami.